

[Svend Haugaard.]

meget stor stramning af det oprindelige regeringsforslag, der her er tale om, og det er meget restriktivt, så vidt jeg kan se. Jeg ser i visse venstreblade, at man nu påstår, at de radikales holdning er meget restriktiv. Jeg tror, de pågældende venstreblade skulle se lidt på venstres. Jeg tror ikke, de helt har forstået det. Der er der nemlig med hensyn til administration tale om, at simpelt hen alle, der ikke har hovederhverv i landbruget eller ikke har „det grønne bevis“, skal igennem hele dispensationsmøllen. Det giver administration, så det virkelig forslår. Det bør man vist gennemtænke, inden man påstår, at det, vi har tilsluttet os, skulle være vanskeligere at administrere.

Jeg er ked af, at vi ikke kan mødes, for stort set har vi det samme ønske om at begrænse efterspørgselen fra ikke-landbrugsmæssige interesser, med den virkning at prisstigningen dæmpes, sådan at generationsskiftet af aktivt udøvende landbrugere kan sikres.

Jeg tror, selv om jeg her er knap så sikker, at vi også har samme ønske med hensyn til at sikre mod udenlandske opkøb. Men det har under de forhandlinger, vi har ført, ikke vist sig slet så tydeligt.

Jeg synes, det forekommer selvmodsigende, at den, der har uddannelsen, kan nøjes med at have landbrug som bierhverv, mens den, der ikke har uddannelsen, skal tage det som hovederhverv. Jeg synes ikke, det er særlig logisk, for det er jo netop den godt uddannede, der i reglen vil søge det som hovederhverv. Derfor synes jeg, det er en lidt ejendommelig måde at sammenstille tingene på.

Desuden betyder det større administration som allerede nævnt. Det er efter min mening langt mere administrativt besværligt end det, vi andre har fundet frem til. Der kan måske lige være grund til at indskyde den bemærkning, at for de mindre kurante ejendomme, som hr. Søren Jensen (Hasseris) nævnte før, og som der nok er en del af, skal der i hvert enkelt tilfælde dispensation til. Hvis man ikke giver den dispensation, kan der nok være en og anden af disse ukurante ejendomme, som det kan være svært at få solgt overhovedet.

Jeg forstår, at det er bopælskravet, som er den egentlige anstødssten for venstre og

årsagen til, at vi ikke kunne enes. Men jeg forstår ikke rigtig, hvorfor det er anstødssten. Det kommer vel af, at når man nærmer sig det religiøse, skal man tro og ikke længere forstå. Det forholder sig sådan, at mindst 99 pct. af de heltidsbeskæftigede ved landbruget i forvejen bor på ejendommene. Dem vil det altså ikke komme til at genere. Endvidere har vi taget alle sædvanemæssige arvehensyn i denne sag. De, der køber landbrugsejendomme for at sikre sig de rekreative værdier, vil det heller ikke genere så forfærdelig meget. De ønsker som regel blot at bo ude i et rekreativt område, så de har ikke behov for større ejendomme. De har lov at forpagte arealet ud. De har i øvrigt også lov til at købe en mindre ejendom og inden 6 måneder få den udstykket til under 2 hektar. Så har de et passende rekreativt område, der er større end det, der gennemsnitlig ville kunne blive til hver, hvis vi delte det imellem os. Og hvorfor skal de egentlig have adgang til mere, når det kun gælder rekreative formål?

Det kan naturligvis diskuteres, om den grænse, der er sat — det står ikke i lovforslaget, men i bemærkningerne, at man mener, der skal være en grænse på 35.000 kr. i grundskyld for kravet om hovederhverv — netop er den rigtige. Der har foresvævet os noget om, at det skulle være sådan, at ejendomme, som var store nok til heltidsbeskæftigelse, skulle være for den egentlige landmand, den, der har det som hovederhverv, medens man derimod ville have lidt lempeligere forhold for de mindre ejendomme, som ikke er store nok til heltidsbeskæftigelse. Vi er parat til at diskutere, om det er den rette størrelse, vi har valgt, og jeg tror også, ministeren er parat til det, hvis det i fremtiden skulle vise sig, at vi ikke har ramt rigtigt.

Jeg ser af skrivelsen fra De samvirkende danske Husmandsforeninger, at de foreslår et lavere tal. Men jeg tror i øvrigt, at hr. Søren Jensen (Hasseris) har misforstået skrivelsen; han skulle læse den én gang til. Så vidt jeg kan se, er det punkt for punkt et ønske om en stramning af reglerne og ikke om det modsatte. Prøv at læse den én gang til, og lad os så fortsætte diskussionen om den.

At der er stor forskel fra sted til sted, må vi indrømme. Det vil være svært at behandle alle forhold ens, og derfor er det na-